

УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ
ФИЛОЛОШКИ ФАКУЛТЕТ

Датум 21. 7. 2014.

ИЗВЕШТАЈ О ПОДОБНОСТИ ТЕМЕ, КАНДИДАТА И МЕНТОРА ЗА ИЗРАДУ
ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

I ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ
<p>1. Датум и орган који је именовао комисију</p> <p>25. 6. 2014, Наставно-научно веће Филолошког факултета у Београду</p> <p>Одлуком Научно-наставног већа Филолошког факултета Универзитета у Београду образована је комисија за оцену подобности докторанта Јована Чудомировића.</p> <p>2. Састав комисије са назнаком имена и презимена сваког члана, звања, назив уже научне области за коју је изабран у звање, датум избора у звање и назива факултета, установе у којој је члан комисије запослен:</p> <p>1. др Душка Кликовац, редовни професор, Српски језик, 17. 10. 2012, Филолошки факултет у Београду</p> <p>2. др Катарина Расулић, доцент, Англистика, 3. 9. 2013, Филолошки факултет у Београду</p> <p>3. др Срето Танасић, научни саветник, Српски језик, 2008, Институт за српски језик САНУ</p>
II БИОГРАФИЈА КАНДИДАТА
<p>Јован Чудомировић је рођен 26. VI 1979. у Пожаревцу, где је завршио основну школу и гимназију. На групу за српски језик и књижевност са општом лингвистиком Филолошког факултета Универзитета у Београду уписао се 1998. Године 2004. добио је награду „Петар Ђукановић“ за најбољи семинарски рад из дијалектологије српског језика (на тему „Акценти и фонетске особине говора Батуше код Пожаревца“). Звање професора српског језика и књижевности стекао је 2006.</p> <p>Од 2005. сарадник је на програму лингвистике у Истраживачкој станици у Петници.</p> <p>Мастер студије на Филолошком факултету уписао је 2008, а окончао 2009, одбравивши мастер рад на тему „Речце као текстуални конектори у савременом српском језику“ (комисија: проф. др Душка Кликовац (ментор) и доц. др Весна Ломпар).</p> <p>Од 2008. ради на Катедри за српски језик са јужнословенским језицима, најпре као сарадник у настави, а од 2010. као асистент. Држи или је држао вежбе из предмета <i>Лингвистика текста и прагматика</i>, <i>Синтакса српског језика</i>, <i>Лектура текста</i>, <i>Лингвостилистика</i>, <i>Новинарска стилистика</i> и <i>Основе нормирања српског језика</i>.</p> <p>Током 2008. сарађивао је на пројекту <i>Језик и идентитет у Републици Србији</i>, који је спроводио Институт за српски језик, а финансирао Унеско.</p> <p>Од 2011. сарађује на пројекту Министарства просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије бр. 178006 – <i>Српски језик и његови ресурси – теорија, опис и примене</i>.</p> <p>Током 2011. сарађивао је на пројекту о евиденцијалности у словенским језицима (<i>Functionality and Structure of Evidential Markings in Slavic</i>), који је спровођен на Универзитету у Мајнцу, под руководством проф. Б. Вимера (B. Wiemer). На овом пројекту учествовао је у изради упитника и његовом прилагођавању за српски језик и руководио прикупљањем материјала (интервјуима) у Србији.</p> <p>Од 2009. редовно ради као лектор за српски језик као страни на Семинару за младе слависте Међународног славистичког центра. Од 2010. до 2012. предавао је српски језик страним студентима у Србији, у оквиру пројекта <i>Србија и свет</i>.</p>

III БИБЛИОГРАФИЈА КАНДИДАТА
<ol style="list-style-type: none"> 1. „Акценат и фонетске особине говора Батуше код Пожаревца“. <i>Српски језик</i>, год. X, бр. 1–2, 2005, 617–627. 2. „Generacijske razlike u jednom govoru kosovsko-resavskog dijalekta i njihov socijalni kontekst“. <i>Petničke sveske 62 : Antropologia – Zbornik odeljenja humanističkih nauka</i>, 2007, 169–179. 3. „Речце као текстуални конектори у савременом српском језику“. <i>Књижевност и језик</i>, LVI, 3–4, 2009, 277–296. 4. „О полифункционалности лексеме <i>један</i> у српском језику“. <i>Научни састанак слависта у Вукове дане</i>, 42/3, 2012, 319–346. 5. „Семантички и прагматички критеријуми за опис и класификацију речци и њихова ограничења“. <i>Научни састанак слависта у Вукове дане</i>, 43/3, 2013, 159–172.
IV ОЦЕНА ДА ЈЕ КАНДИДАТ ПОДОБАН ДА РАДИ ДИСЕРТАЦИЈУ
<p>Увидом у биографију и библиографију кандидата, комисија сматра да кандидат испуњава све услове за израду докторске дисертације.</p>
V ОЦЕНА ПОДОБНОСТИ ПРЕДЛОЖЕНОГ МЕНТОРА НАПОМЕНА:
<p>За ментора је предложена др Душка Кликовац, редовни професор Филолошког факултета у Београду, Катедра за српски језик са јужнословенским језицима.</p> <p>Библиографија ментора са најмање 5 јединица релевантних за област из које се ради докторска дисертација.</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. (2006²; прво издање 2000). <i>Semantika predloga – Studija iz kognitivne lingvistike</i>. Beograd: Filološki fakultet. Str. 445. 2. (2004). <i>Metafore u mišljenju i jeziku</i>. Beograd: Biblioteka XX vek. Str. 318. 3. (2008). „О семантици текстуалних конектора у српском језику који се састоје од предлога месних значења и поименичене заменице <i>тај</i> (поред тога, уз то, насупрот томе, поврх тога, при томе, према томе, иза тога, на то)“. <i>Зборник Матице српске за славистику</i>, 73, Нови Сад, 2008, стр. 177–193. 4. (2008). „О семантици и употреби предлога уз.“ [У зборнику] <i>Семантичка проучавања српског језика</i> (ур. М. Радовановић, П. Пипер), Београд: САНУ, 2008, стр. 95–127. 5. (2011). „О месним клаузама у српском језику“. <i>Научни састанак слависта у Вукове дане</i>, 40/3, 2011, стр. 47–72. <p>Комисија сматра да др Душка Кликовац испуњава све услове за ментора ове докторске дисертације за област синтакса српског језика.</p>
VI ОЦЕНА ПОДОБНОСТИ ТЕМЕ:
<p>ОЦЕНА:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. формулације назива тезе (насловова) Комисија закључује да је радни назив тезе „Семантика и прагматика саставних одн. супротних напоредних везника <i>и, па, те, а, али, него</i>“ прикладан и да добро репрезентује суштину предложене теме истраживања. 2. предмета (проблема) истраживања <p>Опис теме: Предмет овог истраживања је семантика и прагматика саставних напоредних везника <i>и, па</i> и <i>те</i> и супротних напоредних везника <i>а, али</i> и <i>него</i>. Семантика и прагматика напоредних везника у српском језику досад нису биле предмет шире и свеобухватније студије. Напоредни везници су обрађивани у оквиру граматика српског одн. српскохрватског језика (Маретић 1899, Стевановић 1969, Поповић 2008, Мразовић 2009) и у неким појединачним радовима: Т. Маретић (1887–1888) дао је опширан преглед везника (и напоредних и</p>

зависних) у словенским језицима, са посебним освртима на налазе упоредно-историјске лингвистике; Ј. Кашић (1962–1963) описао је употребу везника *и*, *па* и *те*, али само у „копулативном односу у ужем смислу“ (=ситуације које су симултане или оне за које временски однос није релевантан) и у „копулативном односу са назначавањем редоследа у времену“ (=сукцесивност); И. Прањковић се у својој студији о координацији (Прањковић 1984), поред општих питања односа координације и субординације, координације у јужнословенским језицима и сл., бавио и семантичким односима међу клаузама координираним са *и*; Б. Кунцман-Милер је проучава супротне везнике контрастивно у српскохрватском, словеначком и немачком (Кунцман-Милер 1988); М. Ковачевић се у низу радова (обједињених у књизи Ковачевић 1998) бавио разграничавањем координације и субординације и напоредних и зависних везника, критеријумима за класификацију напоредних односа, усложњавањем везничког система и сл.; Љ. Поповић је, примењујући комуникативно-граматички приступ, дао модел анализе тзв. хетерофункционалних конструкција, тј. напоредних конструкција чији чланови нису функционално еквивалентни (Поповић 2003); најзад, Б. Арсенијевић је из генеративне перспективе анализирао употребу везника *и*, *а*, *ни*, *али* и *или* и показао везу између њихове семантичке једноставности/сложености и слободне/рестриктивне дистрибуције (Арсенијевић 2011). У већини поменутих студија (изузев радова Љ. Поповића и Б. Арсенијевића, и, само донекле, Б. Кунцман-Милер) употреба напоредних везника анализирана је кроз приступ традиционалне дескриптивне граматике, који је поставио чврсте основе у изучавању ове теме, али није подесан за детаљнију анализу семантике и прагматике функционалних речи.

С друге стране, истраживања у областима когнитивне лингвистике, функционалне типологије и теоријске прагматике, спроведена последњих деценија, отворила су нове перспективе у описивању семантике и прагматике функционалних речи уопште, па и семантике и прагматике напоредних везника. Реч је, најпре, о тзв. „теорији три домена“ И. Свитсер (Sweetser 1990), која је показала да се различите употребе модалних глагола, модалних речци, као и напоредних и зависних везника могу објаснити постулирањем три домена употребе: домена садржаја, епистемичког домена и домена говорних чинова. Према овој теорији, везници могу: (1) обележавати односе између онога што је означено пропозиционим садржајем клауза, тј. бити употребљени у домену садржаја (*Пошто се добро спремио, Милан је лако положио испит* 'Чињеница да је Милан лако положио испит последица је тога што се добро спремио'); (2) обележавати односе између премисе и закључка, тј. бити употребљени у епистемичком домену (*Милан се добро спремио, пошто је лако положио испит* 'На основу тога што је лако положио испит, закључујем да се Милан био добро спремио'); (3) обележавати односе између говорних чинова или између пропозиционог садржаја једне клаузе и илокутивне вредности друге (*Затвори прозор, пошто постаје јако хладно* 'Пошто постаје јако хладно, захтевам од тебе да затвориш прозор'). Приступ И. Свитсер већ је послужио као основа за анализу семантике/прагматике везника у различитим језицима: немачком (Günthner 1993; Keller 1995), француском (Rossari & Jayez 1996), мађарском (Németh 1995) и холандском (Pander Maat & Sanders 2000), па се може претпоставити да је добар основни оквир и за анализу семантике и прагматике напоредних везника у српском језику из когнитивнолингвистичке перспективе.

Кад је реч о типологији, недавно објављена типолошка студија о напоредним односима у европским и ваневропским језицима (Maui 2008) идентификује три основна типа напоредних односа, а то су комбинација (= саставни однос), контраст (= супротни однос) и алтернација (= раставни однос). Будући да је овој проблематици приступила из функционално-когнитивне перспективе, ауторка овог истраживања, насталог на корпусу који је чинило 37 европских и 37 ваневропских језика, посматрала је односе комбинације и контраста као односе унутар једног појмовног простора, тј. континуума, који би се схематски могао представити овако (у загради се наводе координатори које ауторка, будући да у свој корпус укључује и грађу са српскохрватског језичког простора, сматра типичним обележјима одређеног односа): сукцесивност (*па*) – симултаност (*и*) – атемпорална комбинација (*и*) – опозитивни контраст (*а*) – корективни контраст (*већ*) – контраст изневереног очекивања (*али*). Односи алтернације, тј. раставни односи, чине са саставним односима други континуум, чији би полови представљали опозицију реално : иреално.

Најзад, за предмет којим кандидат намерава да се бави важне су и неке теоријске дистинкције установљене у прагматици, почев од Грајсове разлике између реченог и имплицираног и појма конверзационе импликатуре (Grice 1975; Levinson 1982), па до појмова прагматичког обогаћења, прагматичког ширења и сужавања и дистинкције између појмовног и процедуралног значења, којима оперише теорија релевантности (Blakemore 1992; 2002; Carston 2002).

Кандидат намерава да се усредсреди на семантику и прагматику саставних и супротних везника. За

ове групе одлучио се зато што те две врсте односа, како су већ показале друге студије (уп. Mauri 2008), чине континуум, па је оправдано да буду предмет једног истраживања. Од саставних везника не узима у обзир *ни* и *нити*, као одричне варијанте везника *и*, које се од њега, у погледу семантике/прагматике напоредних конструкција, не разликују битно (уп. Поповић 2008: 358). Од саставних везника, у анализу укључује по један везник за сваки од три основна типа контраста који се издвајају у типолошкој литератури – *а* за опозитивни контраст, *али* за контраст неочекиваности и *него* за тзв. корективни контраст. Иако је К. Маури (2008) у свом истраживању испитивала *већ*, а не *него*, кандидат се одлучио за *него* јер се уобичајено користи и као текстуални конектор, а семантика му је у основи иста као и код *већ*, тј. обележава корективни контраст (уп. Стевановић 1969: 810–811; Поповић 2008: 360).

Комисија закључује да је предложени предмет истраживања својом сложености, актуелношћу и значајем у областима дисертације.

3. Библиографија прелиминарних истраживања

- Ајановић, М. (1954). „Независно-сложене реченице и однос простих реченица у њима“. *Наш језик*, V, 134–137, 206–221, 278–291.
- Белић, А. (1954). „О сложеним реченицама и сродним појавама“. *Наш језик*, V.
- Грицкат, И. (1951). „О допусном значењу свезице *и* и речи *иједан*, *имало*, *ико* и сл.“. *Наш језик*, н. с., IV.
- Кашић, Ј. (1962–1963). „Систем копулативних везника *И*, *ПА*, *ТЕ* у српскохрватском књижевном језику“. *Годишњак Филозофског факултета у Новом Саду*, VII, 111–119.
- Кликовац, Д. (2004). *Метафоре у мишљењу и језику*. Београд: Библиотека XX век.
- Кликовац, Д. (2006). *Семантика предлога*. Београд: Филолошки факултет.
- Ковачевић, М. (1998). *Синтакса сложене реченице у српском језику*. Београд: Друштво „Рашка школа“.
- Ковачевић, М. (1988). *Узрочно семантичко поље*. Сарајево: Свјетлост.
- Михајловић, М. (1983). „О синонимији адверзативних везника у српскохрватском језику“. *Научни састанак слависта у Вукове дане*, XII/1, 189–196.
- Мразовић, П. (2009). *Граматика српскохрватског језика за странце*, Сремски Карловци, Нови Сад: Издавачка књижевница Зорана Стојановића.
- Пипер, П. и Клајн, И. (2013). *Нормативна граматика српског језика*. Нови Сад: Матица српска.
- Поповић, Љ. (1977). „Сложене реченице за негирање реализованости неке узрочно-последичне везе“, *Књижевност и језик*, XXIV/4, 379–392.
- Поповић, Љ. (1996). „Интегрални приступ комуникативним реченицама“. *Књижевност и језик*, XLIV/1–2, 1–41.
- Поповић, Љ. (2002). „Информативна структура реченичних модела“. *Књижевност и језик*, XLIX/3–4, 213–240.
- Поповић, Љ. (2003). „Хетерофункционална координација“. *Књижевност и језик*, L/1–3, 1–54.
- Поповић, Љ. (2008). „Синтакса“, [у књизи] Ж. Станојчић и Љ. Поповић, *Граматика српског језика*. Београд: Завод за уџбенике, 204–384.
- Симић, Р. (2001). *Српска граматика II*, Београд: МХ Актуел.
- Стевановић, М. (1964). *Савремени српскохрватски језик I*, Београд: Научна књига.
- Стевановић, М. (1969). *Савремени српскохрватски језик II*, Београд: Научна књига.
- Стевановић, М. (1988). „Карактер значења везника као спољних знакова унутарње [везе] међу реченицама“. У: *Студије и расправе о језику*, Никшић: Универзитетска ријеч, 52–77.
- Arsenijević, B. (2011). „Serbo-Croatian coordinating conjunctions at the syntax-semantics interface“. *The Linguistic Review*, 28, 175–206.
- Dik, S. (1968). *Coordination. Its implications for the theory of general linguistics*. Amsterdam: North-Holland Publishing Company.
- Evans, V. (2007). „How we conceptualize time: language, meaning and temporal cognition“. In: V. Evans, B. K. Bergen & J. R. Zinken (eds.), *The Cognitive Linguistics Reader*, London, Oakville: Equinox, 733–765.
- Günthner, S. (1993). „...weil-man kann es ja wissenschaftlich untersuchen – Diskurspragmatische Aspekte der Wortstellung in WEIL-Sätzen“. *Linguistische Berichte*, 143, 37–59.
- Haspelmath, M. (2004). *Coordinating constructions*. Amsterdam, Philadelphia: John Benjamins.

- Keller, R. (1995).** The epistemic *weil*. In: Dieter Stein and Susan Wright (eds.), *Subjectivity and subjectivisation. Linguistic perspectives*. Cambridge: Cambridge University Press, 16–30.
- KordiĆ, S. (2008).** „Koordinacija i subordinacija u složenim rečenicama slavenskih jezika“. *Južnoslovenski filolog*, LXIV, 189–197.
- Kunzmann-Müller, B. (1988).** „Adversative Konnektive im Serbokroatischen, Slowenischen und im Deutschen. Eine Konfrontative Studie“. In: B. Kunzmann-Müller (Hsg.), *Konfrontative Untersuchungen zu Funktionswörter (Adversative Konnektive)*. Berlin: Akademie der Wissenschaften DDR, 1–106.
- Lakoff, G. & Johnson, M. (1980).** *Metaphors we live by*. Chicago: University of Chicago Press.
- Lang, E. (1984).** *The Semantics of Coordination*. Amsterdam: John Benjamins.
- Maretić, T. (1887–1888).** „Veznici u slovenskijem jezicima“. *Rad JAZU*, XVIII, 76–150; XXI, 61–128; XXII, 1–80; XXIII, 1–77.
- Maretić, T. (1899).** *Gramatika i stilistika hrvatskoga ili srpskoga književnog jezika*. Zagreb: L. Hartman.
- Mauri, C. (2008).** *Coordinating relations in the languages of Europe and beyond*. Berlin, New York: Mouton de Gruyter.
- Musić, A. (1900).** „Rečenice s konjunkcijom *da* u hrvatskom jeziku“. *Rad JAZU*, 142, 1–125.
- Németh, E. (1995).** „On the role of pragmatic connectives in Hungarian spoken discourses“. In: B. Warvik, S-K. Tanskanen and R. Hiltunen (eds.), *Organization in discourse. Proceedings from the Turku conference*, 393–402. Anglicana Turkuensia 14.
- Noordman, L. & De Blijzer, F. (2000).** „On the processing of causal relations“, [у књизи] E. Couper-Kuhlen and B. Kortmann (yp.), *Cause, Condition, Concession, Contrast: Cognitive and Discourse Perspectives*, John Benjamins, 35–56.
- Pander Maat, H. & Sanders, T. E. (2000).** „Domains of use or subjectivity? The distribution of three Dutch causal connectives“, [у књизи] Elizabeth Couper-Kuhlen and Bernd Kortmann (eds.), *Cause, Condition, Concession, Contrast: Cognitive and Discourse Perspectives*, Berlin, New York: M. de Gruyter, 57–82.
- Pranjković, I. (1984).** *Koordinacija u hrvatskom književnom jeziku*. Zagreb: Liber.
- Rossari, C. & Jayez, J. (1996).** „Donc et les consecutifs. Des systemes de contraintes differentiels“. *Linguistic Investigations XX*: 117–143. Amsterdam: Benjamins.
- Sanders, T. et al. (1992).** „Toward a taxonomy of coherence relations“. *Discourse Processes*, 15, 1–35.
- Silić, J. i Pranjković, I. (2007).** *Gramatika hrvatskoga jezika*, Zagreb: Školska knjiga.
- Sweetser, E. (1990).** *From Etymology to Pragmatics: Metaphorical and Cultural Aspects of Semantic Structure*, Cambridge: Cambridge University Press.

4. циљеви истраживања

Циљ истраживања је да се, полазећи од когнитивне теорије о три домена употребе функционалних речи (домен садржаја, епистемички домен, домен говорних чинова), као и на основу семантичких и прагматичких параметара идентификованих у типологији и прагматици, да систематски опис различитих семантичких и прагматичких карактеристика напоредних конструкција са саставним и супротним напоредним везницима (*u, na, te; a, али, него*), како између независних и зависних клауза, тако и на синтагматском нивоу.

Хипотезе

Очекује се да ће прагматички фактори, као што су имплицитно значење и значај језичког и ванјезичког контекста, за интерпретацију имати значајнију улогу у анализи супротних него у анализи саставних везника, док ће механизми попут метафоричког/метонимијског проширења основног значења бити важнији у анализи саставних него у анализи супротних везника. Такође, очекује се да се употреба везника у функцији текстуалних конектора у основи може објаснити на основу истих параметара као и у напоредним конструкцијама.

5. очекивани резултати

Главни резултат овог истраживања треба да буде опис семантике/прагматике саставних и супротних напоредних везника, на основу низа систематизованих параметара (домен употребе, подврста саставног, односно супотног односа, тип координираних јединица, метафоричка/метонимијска основа одређене употребе, карактеристични конкретизатори, улога имплицитног значења итд.). Конкретно, овај опис треба да расветли, односно објасни:

- који семантички и прагматички фактори стоје у основи различитих употреба напоредних

везника који су предмет испитивања;

- које су сличности и разлике између категорија саставних и супротних односа обележених наведеним везницима;
- каква је унутрашња структура ових категорија – који се све подтипови саставних одн. супротних односа могу идентификовати, у каквој су међусобној вези, где су границе између појединих подтипова, те који се од њих могу сматрати типичним представницима одговарајућег општег односа, а који су маргинални;
- који домени употребе су карактеристични за различите типове везника и за различите синтаксичке дистрибуције, постоји ли преклапање између различитих домена и да ли се може претпоставити постојање других домена употребе, осим она три која идентификује И. Свитсер (1990).

6. план рада

Рад ће се одвијати по следећим фазама:

- прикупљање корпуса (из Електронског корпуса савременог српског језика) – по 400–800 примера за сваки везник, у зависности од тога колико је фреквентан и колико је његова употреба разноврсна, водећи рачуна о томе да примери илуструју различиту синтаксичку дистрибуцију одређених везника (тј. да буду заступљени и примери напоредних односа између независних и зависних клауза, као и примери напоредних односа између речи и различитих типова синтагми) и различите врсте текстова (књижевне, новинске, научне, публицистичке); примерима из тог корпуса биће прикључени и примери из других извора, ако то буде потребно;
- анализа примера и њихова класификација према домену употребе, као и према другим наведеним параметрима;
- систематизација резултата истраживања (уз помоћ табела и схема).

7. методе истраживања

Основни метод у овом истраживању биће анализа корпуса, а основни теоријски оквир – когнитивни приступ, пре свега „теорија три домена“ (Свитсер 1990) и теорија појмовне метафоре/метонимије (Lakoff and Johnson 1980; Evans 2002), која је већ примењивана и на материјалу српског језика, између осталог, и у анализи семантике предлога (уп. Кликовац 2004; 2006). Осим тога, у анализи прагматичких аспеката употребе напоредних везника кандидат ће се ослањати на основне појмове грајсовске теорије или приступа који су непосредно или посредно произашли из ње (кодирано и имплицирано значење, импликатуре, позадинско знање говорника, прагматичко обогаћивање пропозиционог садржаја и сл.; уп. Grice 1975; Levinson 1982; Blakemore 1992; 2002; Carston 2002). Најзад, кад је реч о формалним особинама напоредних конструкција и синтаксичким аспектима употребе напоредних везника, кандидат ће полазити од комуникативно-граматичког приступа, који је развио Љ. Поповић (1996; 2002; 2003; 2008).

VII ЗАКЉУЧАК СА ОБРАЗЛОЖЕНОМ ОЦЕНОМ О ПОДОБНОСТИ ТЕМЕ

КАНДИДАТА: Јована Чудомировића

На основу наведених података о кандидату, Комисија констатује да је Јован Чудомировић подобан за израду докторске дисертације.

На основу постављених циљева и очекиваних резултата, Комисија констатује да је предложена тема подобна за израду докторске дисертације у области семантике и прагматике српског језика.

На основу наведених података о предложеном ментору, Комисија констатује да је др Душка Кликовац подобан/на за ментора предложене докторске дисертације.

На основу изнетог, Комисија предлаже Наставно-научном већу Филолошког факултета Универзитета у Београду да донесе позитивне оцене о подобности кандидата Јована Чудомировића и предложене теме докторске дисертације „Семантика и прагматика саставних одн. супротних напоредних везника *и, па, те, а, али, него*“, а да се за ментора именује др Душка Кликовац, редовни професор Филолошког факултета у Београду.

ПОТПИСИ ЧЛАНОВА
КОМИСИЈЕ

1.

2.

3.